

Изгрѣй изгрѣй зора злата!

Нощта да ся прокуди,
Да ся раздигне вѣчь сѣѣтъ,
И либе да съ пробуди.

Ей стегнахъ коня, тръгвамъ азъ,
Далекъ, далекъ щѣ идж!
На тозъ раздѣльный, сѣтній часъ,
Желаѣмъ да го видѣмъ.

Да ся простимъ, да му река:
Да н' тѣжи, да н' жаѣе,
Да н' врича другому рѣкъ,
За менъ да са надѣе.

— Стани, ей спинахъ ся зора;
Трепни отъ сѣнь, дѣвице,
Какъ гѣргорица у горъ,
Божественна душице!

Прощавай, — сбогомъ ми рече:
На странство да нѣ усърнешъ;
Цалувка чакать тѣзъ очи;
Помни да ся завърнешъ. —

Додѣ че въ странство азъ стоѣмъ,
Щѣ съмъ на мѣки люты,
Съ въздишки горкы щѣ броѣмъ,
Раздѣлытъ минути.

Додѣ безъ мене, дружке ты,
Далечъ сама прѣбывашъ,